

2. søndag i advent

Tid og sted: Ødsted Kirke, d. 6. december 2015 kl. 10.30

Salmevalg

268: Zions vægter hæver røsten

448: Fyldt af glæde

612: Den store mester kommer

271: I jomfruer, I kloge

439,1

192,7

74: Vær velkommen

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus

Jesus sagde: Da skal Himmeriget ligne ti brudepiger, som tog deres lamper og gik ud for at møde brudgommen. Fem af dem var tåbelige, og fem var kloge. De tåbelige tog deres lamper med, men ikke olie. De kloge tog både deres lamper med og olie i deres kander. Da brudgommen lod vente på sig, blev de alle sammen dødsige og faldt i søvn. Men ved midnat lød råbet: Brudgommen kommer, gå ud

og mød ham! Da vågnede alle pigerne og gjorde deres lamper i stand. Og de tåbelige sagde til de kloge: Giv os noget af jeres olie, for vore lamper går ud. Men de kloge svarede: Nej, der er ikke nok til både os og jer. Gå hellere hen til købmanden og køb selv. Med da de var gået hen for at købe, kom brudgommen, og de, der var rede, gik med ham ind i bryllupssalen, og døren blev lukket. Siden kom også de andre piger og sagde: Herre, herre, luk os ind! Men han svarede: Sandelig siger jeg jer, jeg kender jer ikke. Våg derfor, for I kender hverken dagen eller timen.

Prædiken

En almindelig og logisk indvending mod kristendommen er denne: Hvis Gud tilgiver alt, så kan vi leve vores liv uden omtanke for andre, fordi vi altid kan bede om tilgivelse, når vi skal dø. Kristendommens budskab om, at Gud altid er tilgivende, er en blankocheck til at være nogle dumme svin og til at handle egoistisk, for i sidste ende skal vi blot bede om tilgivelse, og så er Gud klar med sin tilgivelse, som det for eksempel beskrives i lignelsen om den

fortabte søn, der fik hele sin arv og rejste ud og soldede hver en øre op, så han måtte leve som daglejer blandt svinene. Da tænkte han, at han kunne tage hjem for at arbejde for sin far, men da faderen så ham på lang afstand kom han sønnen i møde med åbne arme.

Men hvad nu, hvis livet former sig anderledes. Hvad nu, hvis vi dør, inden vi når at knæle ned foran Gud og bede om tilgivelse? Hvad sker der så?

Vi har hørt en fortælling om ti brudepiger, fem tåbelig og fem kloge, der skal vente for brudgommen for at lyse med deres olielamper, når brudgommen kommer. De kloge har husket olien, mens de tåbelig har glemt den. De kloge var forberedte, mens de dumme ikke skænkede deres forberedelser en tanke. De mente nemlig, at når tid var, skulle de nok kunne lyse for brudgommen.

Fortællingen slutter med et voldsomt billede: af de fem brudepiger, der ikke får lov til at komme med ind til festen.

Og når vi så har læst den fortælling, så står vi tilbage med nogle svære spørgsmål: Skulle brudgommen, i

fortællingen et billede på Jesus Kristus, ikke kunne tilgive de tåbelige brudepiger? Er de tåbelige brudepiger nu dømt til evig fortabelse?

Jeg tror ikke, at det er meningen med fortællingen, at der ikke er tilgivelse for tåbelige brudepiger, for frelse og fortabelse er ikke noget, vi kan handle med.

Hvis man skal anskueliggøre temaet med et billede fra i dag, så er det nærliggende at pege på beklagelser eller undskyldninger i det politiske system. Det er jo en kendt sag, at tilliden til politikerne er faldet markant i løbet af de seneste år. Det skyldes nok i høj grad, at den politik, de fører, ikke passer med det liv, de lever, eller de ting, de siger. Flere politikere er på de seneste havnet i mediemøllen, fordi de har gjort noget ulovligt eller umoralsk. Senest er det Carl Holst, der har været hængt ud i medierne, men den helt store sag inden for de seneste år, har handlet om Lars Lykke Rasmussen. Det det kom frem, at han havde været afsted på voldsomt dyre rejser, hvor priserne flybilletter og hotelværelser langt oversteg, hvad vi som almindelige danskere forstår ved et rimeligt prisleje,

benægtede han først i lang tid, at det havde noget på sig. Efter at pressen havde boret i sagen og fundet flere og flere belastende beviser eller bilag, stod Lars Lykke Rasmussen endeligt frem på et pressemøde, hvor han ville forklare det hele. Han begyndte med at beklage situationen, og at han ikke straks havde ændret sin praksis. Når man ser tilbage på situationen, så tror jeg, at mange havde en følelse af, at det var utroværdigt. Det skyldes jo, at beklagelsen – som jo ikke engang var en undskyldning – kom alt for sent. Og det er jo problemet. Når vi sidder og ser på undskyldninger og beklagelser fra vores politiske ledere, så ved vi, at de kun træder frem på skærmen, fordi de er tvunget til at vinde vores tillid igen. Politikerne er afhængige af vores tillid, for ellers vil vi ikke vælge dem. Men det er netop denne lemfældige omgang med tillid, hvor de mener, de kan regne ud, hvad der er det rigtige at gøre og sige for at overbevise os, der gør, at vi mister tilliden til det, de siger. For det drejer sig for dem ikke om sagen, men om at blive genvalgt.

Og det er, hvad lignelsen om de ti brudepiger handler om: At frelse og fortabelse ikke er noget vi kan regne ud. Hvis vi lever efter forestillingen om, at vi kan gøre som vi vil og søge tilgivelsen, når det er ved at være tid, så lever vi i en verden, hvor vi forsøger at gøre det rigtige og det forkerte til noget, vi kan handle med; så drejer vores liv sig om at regne frelsen ud. Og i stedet for at være til stede i livet, med alle de bekymringer og glæder som livet byder os, så halser vi efter livet, vi forsøger at indhente det; men det vil altid slippe os af hænde, fordi vi forholder os til det, der sker, ud fra en forkert præmis, nemlig at det andet menneske er til for min skyld, for at jeg kan bevise, hvor god jeg er. I stedet for at leve ud fra den livets præmis, der siger, at vi er til for hinanden. Det er det samme som at forfejle vores livsformål. Brudepigernes livsformål var et lys for brudgommen, men de tåbelige brudepiger bekymrede sig ikke om deres lys. De glemte deres lamper, og de faldt i søvn, mens de ikke tænkte på andet end brudgommen. Brudgommen skulle komme *for deres skyld*, for at de kunne vise, hvor gode de var, når lyste med

lamperne, og mens de bekymrede sig om, hvilken hæder og ære, de ville modtage, glemte de alt om at tage sig af det nære og bekymre sig om olien i lamperne.

Men vi forfejler alle vores livsformål. Derfor er lignelsen ikke et spørgsmål om, om vi er kloge og tåbelige brudepiger. Vi er nemlig både tåbelige og kloge, for af og til så er vi bare til stede midt i livet og kan ikke andet end bekymre os om dagligdagen og livet sammen med dem, vi elsker, og dem, møder. Andre gange er vi mere optaget af, hvad vi kan få ud af vores elskede, hvad *de* kan give os. Hvordan *de* kan hjælpe os til at være mere og mere fuldkomne. Og så indgår vi en kontrakt med et andet menneske, hvor vi hjælper hinanden, ind til vi føler, at det menneske ikke længere kan bære med på vores udvikling, og så kalder vi det, at vi er gledet fra hinanden, og vi kapper forbindelsen. Sådan kan vi fint leve vores liv. Men det er ikke meningen med livet.

De kloge brudepiger havde olie på lamperne, fordi de vidste, at de skulle lyse for brudgommen og ikke omvendt. Deres livsformål var altså netop at udfylde en plads i et

andet menneskes liv. Og det er sådan set det, der er fordringen i kristendommen, at vi først og fremmest lever for det andet menneskes skyld, i modsætning til at leve for vores egen skyld. Men det ved vi godt, at det kan vi måske kun i få øjeblikke, fordi vi altid er os selv nærmest.

Og derfor har vi brug for Jesus Kristus. Vi har brug for barnet i krybben, der tvinger os til omsorg og nærvær og til at glemme alt om vores eget, og vi har brug for, at Jesus Kristus viser os, hvad det vil sige at leve sådan, at det andet menneske altid er det vigtigste. Det er derfor Gud bliver født som et menneske her til jul: Det er for at give sig til kende i den uselviske kærlighed. Og så må vi bede til, at Gud gør os kloge og frelser os fra vores fortabelse, når vi tror, vi kan regne ud, hvordan vi bliver gode mennesker. Vi bliver ikke gode mennesker ved at udvikle os selv. Vi bliver gode mennesker ved at lade os elske af Gud. Amen